

## Arrest

nr. 347 496 van 29 mei 2026  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 8 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 april 2026.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, diende op 21 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 november 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dat verzoeker had ingediend tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 307 170 van 24 mei 2024.

Op 12 juni 2024 diende verzoeker een 2de verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 juli 2024 werd dit verzoek als niet-ontvankelijk afgewezen.

Het beroep dat verzoeker had ingediend tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 335 477 van 4 november 2025.

Op 8 december 2025 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,*

*naam : A.S.*

*voornaam : L.*

*[...]*

*nationaliteit : Somalië*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 19/07/2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 04/11/2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:*

*Hoger belang van het kind*

*Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.*

*Gezins- en familieleven*

*Betrokkene verklaart dat een half-broer in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Hij maakt ook wel het voorwerp uit van een BGV.*

*Gezondheidstoestand*

*Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen aanvraag 9ter.*

*Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980*

*§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.*

*In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 21/06/2021 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.*

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."*

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Het enig middel luidt als volgt:

- " - SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM*
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET*
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN*
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING*

*1. Verzoeker heeft de nationaliteit van Somalië. Hij is afkomstig uit [...] , gelegen in het district Hiraan. Hij woonde hier zijn volledige leven. Verzoeker diende zijn land van herkomst evenwel te verlaten. Verzoeker bood zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken na zijn aankomst in België. Hij had de gelegenheid om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen op 20 juni 2021, nadat hij zich eerder hiertoe had aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.*

*De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Somalië).*

*De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:*

*"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf*

*6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;*

*7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"*

*Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.*

*De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Somalië ("nationaliteit: Somalië") en dit binnen een termijn van 6 dagen.*

*2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.*

*Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Overeenkomstig de jurisprudentie van het EHRM, is een volledige en ex nunc beoordeling door verweerder vereist wanneer het noodzakelijk is om informatie in overweging te nemen na de definitieve beslissing in het kader van het verzoek tot internationale bescherming. In het bijzonder is een volledige en ex nunc beoordeling vereist wanneer de situatie in een land van herkomst onvoorspelbaar is, de situatie zeer waarschijnlijk zal wijzigen en de effectieve verwijdering is vertraagd.

Over het algemeen wordt door het EHRM aangenomen dat het aan een verzoeker is om aan te tonen dat er een reëel risico bestaat dat hij of zij zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Echter, wanneer informatie over risico's bij terugkeer vrij beschikbaar is uit verschillende bronnen, zijn de autoriteiten in het kader van artikel 3 EVRM verplicht om uit zichzelf een beoordeling te maken van deze risico's.

Wanneer een algemene situatie gekend is bij de autoriteiten, kan niet verwacht worden dat de verzoeker de gehele bewijslast draagt.

Met betrekking tot een meer geïndividualiseerd risico, overweegt het EHRM dat, “[C]onsidering the absolute nature of the rights guaranteed under Articles 2 and 3 of the Convention, and having regard to the position of vulnerability that asylum-seekers often find themselves in, if a Contracting State is made aware of facts relating to a specific individual that could expose him to a risk of ill-treatment in breach of the said provisions upon returning to the country in question, the obligations incumbent on the States Parties under Articles 2 and 3 of the Convention entail that the authorities carry out an assessment of that risk of their own motion. This applies in particular to situations where the national authorities have been made aware of the fact that the asylum-seeker may plausibly be a member of a group systematically exposed to practice of ill-treatment and there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and in his or her membership of the group concerned” (EHRM, F.G. t. Zweden, nr. 43611/11, 23 maart 2016, par. 127).

De ernstige mensenrechtensituatie in Somalië is een algemeen bekend gegeven. Verweerder moet hierom zelf overgaan tot een individuele beoordeling van de risico's op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij terugkeer. Verweerder mag de bewijslast hiervoor niet volledig bij de Somalische burger leggen en volstaan met een verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien wordt opgemerkt dat de toetsing van het EHRM in het kader van artikel 3 EVRM niet altijd volledig overeenkomt met de toetsing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van bescherming op basis van de Belgische Vreemdelingenwet en de relevante Europese regelgeving.

De invulling die op nationaal niveau als ook op het niveau van de Europese Unie wordt gegeven aan het recht op verblijf op basis van het vluchtelingenstatuut dan wel subsidiaire bescherming doet niet af aan de absolute verplichting het non-refoulement beginsel te respecteren op basis van artikel 3 EVRM zoals uitgelegd door het EHRM zelf.

Verzoeker wijst in dit kader op de situatie in zijn land van herkomst (Somalië). De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Deze situatie doet zich voor over het volledige grondgebied van Somalië en beperkt zich niet louter tot bepaalde regio's. Hierdoor is verweerder gehouden om met de algemene veiligheidssituatie in

*Somalië rekening te houden, zelfs indien de specifieke regio van herkomst van verzoeker niet gekend of twijfelachtig zou zijn.*

*Er blijkt uit de bestreden beslissing evenwel niet dat dit het geval is.*

*De loutere verwijzing naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan niet volstaan, gelet op het bovenvermelde. Het staat bovendien buiten twijfel dat verzoeker beschikt over de nationaliteit van Somalië.*

*4. De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 EVRM, aangezien verweerder de concrete persoonlijke situatie van verzoeker slechts formalistisch aanstipt zonder een daadwerkelijke, individuele belangenafweging te maken.*

*De bijlage 13quinquies beperkt zich tot standaardformules omtrent het hoger belang van het kind, gezins- en familieleden en gezondheid, maar gaat voorbij aan het bijzondere profiel van verzoeker zoals dat uit het administratief dossier en uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt.*

*Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt immers dat verzoeker op zeer jonge leeftijd in uiterst ontwrichtende omstandigheden opgroeide: zijn ouders scheidden toen hij nog zeer jong was, hij heeft zijn vader nadien nooit meer ontmoet, en zijn moeder werd in 2015 door Al Shabaab meegenomen waarna er nooit nog nieuws over haar kwam. In maart 2021 werden bovendien zijn oom M. en zijn halfbroer H. gedood op de landbouwvelden. Kort daarop, begin april 2021, werden hij en zijn halfbroer H. onder dwang door Al Shabaab meegenomen vanuit de koranschool, waarna zij een training kregen en uiteindelijk moesten deelnemen aan een opdracht waarvan zij de inhoud niet kenden, totdat zij met hulp van derden konden vluchten richting Mogadishu en later Europa.*

*Dit feitenrelaas toont minstens aan dat verzoeker een persoon is met een uitgesproken kwetsbaar gezins- en beschermingsprofiel, met een verbroken ouderlijke omkadering, verdwijning van de moeder, afwezigheid van de vader en dramatische verliezen binnen de familiecontext.*

*Tegen deze achtergrond is de motivering van verweerder over het gezins- en familieleden manifest tekortschietend. Verweerder erkent dat verzoeker verklaart dat een halfbroer in België verblijft, maar stelt vervolgens louter dat deze “niet tot de gezinskern behoort” en dat er “geen gezinsleden wordt vermoed” zonder bijkomende elementen.*

*Die redenering miskent dat “gezinsleden” in de zin van artikel 8 EVRM niet beperkt is tot een abstracte “gezinskern”, maar afhangt van de concrete realiteit van afhankelijkheid en feitelijke banden. In het dossier van verzoeker is het net essentieel dat de klassieke ouderlijke structuur ontbreekt (vader afwezig, moeder verdwenen) en dat familiebanden—zoals met een (half)broer—een bijzondere betekenis en draagkracht kunnen hebben.*

*Door zonder daadwerkelijke individuele toets te besluiten dat er geen gezinsleden kan worden aangenomen, motiveert verweerder niet waarom deze familiale band, in het licht van het gekende gezinsverhaal en de ontwrichting ervan, geen bescherming verdient onder artikel 8 EVRM.*

*Ook inzake gezondheidstoestand blijft de bestreden beslissing steken in een loutere verwijzing naar de verklaring dat er “geen medische problemen” zouden zijn en naar het ontbreken van een 9ter-aanvraag. Dat is geen volwaardige beoordeling in de zin van artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Bovendien valt niet te ontkennen dat het door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen samengevatte levensverhaal (verdwijning moeder, dodelijk geweld tegen naasten, gedwongen rekrutering/ontvoering) minstens wijst op een context die vaak gepaard gaat met ernstige psychosociale kwetsbaarheid.*

*Verweerder had minstens moeten aantonen dat het deze elementen heeft overwogen alvorens een snelle verwijderingsmaatregel op te leggen.*

*Verzoeker benadrukt ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften.*

*Door de persoonlijke situatie van verzoeker dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr.*

1948/04, Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

*Verzoeker stelt vast dat, ondanks zijn persoonlijke situatie, ook hierover geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing.*

*Nergens blijkt dat met dit belangrijk gedeelte van de persoonlijke (en gekende) situatie van verzoeker werd rekening gehouden door de gemachtigde voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).*

*De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.*

*De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.*

*Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).*

*Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op.*

*5. Louter ondergeschikt en ongeacht de schending van de formele motiveringsverlichting, merkt de verzoekende partij op dat minstens niet blijkt dat een zorgvuldige beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker heeft plaatsgevonden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de aangehaalde elementen onder randnummer 4.*

*Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat bepaalt:

*“§1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.  
[...]*”

De verwerende partij heeft vastgesteld dat de CGVS op 19 juli 2024 het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk heeft verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, dat de Raad op 4 november 2025 het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoeker betwist dit niet.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij betoogt dat de verwerende partij niet op een zorgvuldige en redelijke wijze rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie en hierover niet afdoende heeft gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat, naast de verwijzing naar de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming door de CGVS en de Raad, blijkt de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk *in concreto* rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De krachtens deze bepalingen te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het komt dan ook aan verzoeker toe om aan te tonen dat deze motieven niet deugdelijk of afdoende zijn of dat deze alsnog een schending inhouden van artikel 3 en 8 EVRM.

Vooreerst beroept verzoeker zich op de ernstige mensenrechtensituatie in Somalië, die volgens hem een algemeen bekend gegeven is. Hij stelt dat de verwerende partij daarom zelf moet overgaan tot een individuele beoordeling van de risico's op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer en niet kan volstaan met een verwijzing naar de beslissingen van het CGVS of de Raad, zoals *in casu* wordt gedaan. Hij betoogt dat de verwerende partij gehouden is om met de algemene veiligheidssituatie in Somalië

rekening te houden, zelfs indien de specifieke regio van herkomst van verzoeker niet gekend of twijfelachtig zou zijn; de algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt immers grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland en die zich voordoet over het volledige grondgebied van Somalië. Verzoeker hekelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat dit is gebeurd. Hij benadrukt verder nog zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften, waardoor hij bij terugkeer terecht dreigt te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Hij betoogt dat ook met dit deel van zijn persoonlijke situatie geen rekening is gehouden en niet is gemotiveerd in de bestreden beslissing, hoewel dit wel gekend was.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijken van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad is van oordeel dat het in die context niet volstaat louter te verwijzen naar "de ernstige mensenrechtensituatie" zonder meer. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker zich reeds op de algemene situatie in Somalië had beroepen in zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, maar dat dit niet kon leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn arrest nr. 335 477 van 4 november 2025 heeft de Raad dienaangaande geoordeeld dat *"het verwijzen naar algemene informatie over Somalische terugkeerders volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat"* en, wat de veiligheidssituatie betreft, dat *"(v)erzoeker [...]niet aan nemelijk (maakt) dat hij afkomstig is uit Quracley, provincie Hiraan, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend"*.

De Raad wijst erop dat de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève mutatis mutandis gelijk is aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226). Verzoeker kan de verwerende partij aldus niet verwijten zich bij het onderzoek van het CGVS en de Raad te hebben aangesloten en geen nieuw (ex nunc) onderzoek te hebben gevoerd, mede in acht genomen wat volgt:

Waar verzoeker aanvoert dat het intern gewapend conflict zich voordoet over het volledige grondgebied van Somalië en zich niet louter beperkt tot bepaalde regio's, stelt de Raad vast dat hij hiervan geen enkel bewijs voorlegt en dit dus geen afbreuk kan doen aan wat in dat verband reeds werd vastgesteld in het voornoemde arrest van de Raad, met name: *"Uit de landeninformatie die verzoeker bijbrengt, blijkt niet dat heel Somalië onder het bewind van Al-Shabaab staat en evenmin dat heel Somalië wordt geteisterd door een gewapend conflict dat gepaard gaat met willekeurig geweld. Zoals in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek reeds gesteld, zijn het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict regionaal erg verschillend, waardoor het aantonen van de werkelijke regio van herkomst binnen Somalië essentieel is. De landeninformatie die verzoeker in zijn aanvullende nota bijbrengt, doet hierover niet anders denken."*

Tot slot stelt de Raad vast dat in het arrest nr. 335 477 het volgende werd geoordeeld aangaande verzoekers beweerde gebrek aan binding in het land van herkomst: *“Waar hij stelt dat hij geen beroep meer kan doen op een familiaal of sociaal netwerk, temeer na de arrestatie van zijn vader, wijst de Raad erop dat in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst en zijn leefomstandigheden aldaar en bijgevolg evenmin aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Dat verzoeker geen familiaal of sociaal netwerk zou hebben in Somalië kan dan ook niet overtuigen.”* Verzoekers bewering dat hij in Somalië geen binding en steun meer heeft met alle gevolgen die hij daaraan verbindt op het vlak van zijn vermeende behoefte bij terugkeer kan dan ook niet worden aangenomen om een reëel risico op de blootstelling aan foltering of onmenselijke behandeling te staven, temeer nu hij zijn land van herkomst pas heeft verlaten toen hij 19 jaar oud was en hij dus tot die leeftijd zijn leven aldaar had uitgebouwd. Verder volstaat de voorkeur van verzoeker om in België te verblijven niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont bijgevolg zijn belang niet aan dat de verwerende partij een uitgebreider individueel onderzoek had moeten voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM en niet kon volstaan met een verwijzing naar de beslissing van de CGVS en het arrest van de Raad inzake zijn tweede verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens viseert verzoeker volgend motief betreffende zijn familie- en gezinssituatie:

*“Betrokkene verklaart dat een half-broer in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Hij maakt ook wel het voorwerp uit van een BGV.”*

Hij stelt dat deze motivering voorbijgaat aan zijn bijzondere profiel zoals dat uit het administratief dossier en uit de beslissing van het CGVS blijkt. Hij herhaalt zijn asielrelaas en stelt dat hieruit blijkt dat de klassieke ouderlijke structuur ontbreekt (vader afwezig, moeder verdwenen) en dat familiebanden, zoals met zijn halfbroer, een bijzondere betekenis en draagkracht kunnen hebben. Door zonder daadwerkelijke individuele toets te besluiten dat er geen gezinsleven kan worden aangenomen, motiveert verweerder niet waarom deze familiale band, in het licht van het gekende gezinsverhaal en de ontwrichting ervan, geen bescherming verdient onder artikel 8 EVRM, zo stelt hij.

Naar luid van artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Verzoeker betwist niet dat -in de zin van deze bepaling- geen gezinsleven wordt vermoed tussen familieleden die niet tot de gezinskern behoren tenzij bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Dit is in lijn met de rechtspraak van het EHRM (cfr. EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96)

De Raad wijst erop dat in het kader van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, onder meer betreffende zijn bewering dat hij in Somalië geen familiaal netwerk meer zou hebben. Verzoeker kan zich dus niet op “het gekende gezinsverhaal en ontwrichting ervan” beroepen om die bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk te maken en aan te tonen dat er alsnog een beschermenswaardig gezinsleven bestaat met zijn halfbroer. Hij maakt dan ook geen schending aannemelijk van artikel 8 van het EVRM. Hoe dan ook gaat hij voorbij aan het feit dat de verwerende partij ook nog heeft vastgesteld dat de betrokkene ook het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan zich dus überhaupt niet beroepen op de onregelmatige afwezigheid van zijn halfbroer als hinderpaal voor een terugkeer.

Inzake zijn gezondheidstoestand hekelt verzoeker dat de bestreden beslissing blijft steken in een loutere verwijzing naar de verklaring dat er *“geen medische problemen”* zouden zijn en naar het ontbreken van een 9ter-aanvraag. Hij betoogt dat dat geen volwaardige beoordeling is in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ook hier wijst hij op zijn asielrelaas (verdwijning moeder, dodelijk geweld tegen naasten, gedwongen rekrutering/ontvoering) dat volgens hem minstens wijst op een context die vaak gepaard gaat met ernstige psychosociale kwetsbaarheid. Hij betoogt dat de verwerende partij minstens had moeten aantonen dat het deze elementen heeft overwogen.

De Raad herhaalt dat verzoeker zich niet dienstig op zijn ongeloofwaardig bevonden relaas kan beroepen. Verder brengt verzoeker geen enkel concreet element bij waaruit de psychosociale problemen waarnaar hij verwijst of andere gezondheidsproblemen zouden kunnen. Hij toont dan ook niet aan met welke elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De geviseerde motivering blijft dan ook overeind.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 3 en 8 EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld door hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS